

Somnis trencats

Categoria B: nois i noies de 13, 14 i 15 anys nascuts/des el 2007, 2008 i 2009.

Somnis trencats

Hi havia una vegada una noia que era conscient que estava sent víctima d'una relació tòxica. No és una relació tòxica amb una parella, sinó amb la família, per la imposició de la seva cultura pakistanesa. Es tracta d'una cultura que obliga les noies a casar-se amb els nois escollits pels pares.

Un dia, la família de la noia la va obligar a casar-se amb un noi. Ella, per seguir els costums familiars, va decidir casar-se, encara que no volia, sobretot per respecte a l'honor de la seva família.

La noia era autodidacta i volia ser una noia d'èxit. A l'Anna li agradava molt llegir llibres, era molt feliç i respectava molt la seva família. Pel que fa a la seva família, el seu pare era molt generós. Acostumava a conduir en cotxe per portar els fills dels altres a l'escola.

Un cop casada, l'Anna va començar a enfadar-se molt i no sortia de casa en tot el dia. Anava deprimint-se dia a dia. A més, el seu marit era molt cruel amb ella, la colpejava i, a vegades, no tornava a casa de nit. Ella li ho va dir als seus familiars, però que tot aniria a millor i que no es preocupara. No li van donar el suport que ella volia. L'Anna estava molt preocupada. Tampoc se li permetia sortir fora de casa per anar a casa de les seves amigues.

Davant la situació, va començar a escriure el seu propi llibre, amb un munt de desitjos del seu cor ferit. Les seves línies eren molt bones ja que plorar és com

Somnis trencats

Categoria B: nois i noies de 13, 14 i 15 anys nascuts/des el 2007, 2008 i 2009.

parlar al teu cor quan els teus llavis no poden dir el dolor que sents. Va escriure la seva pròpia història al seu llibre.

La seva mare va morir uns anys després del matrimoni. Ara ja no tenia ningú per entendre-la i ningú per animar-la. L'Anna deia que el temps sempre passa, sigui bo o dolent, i la gent sempre recorda el dolor o el plaer.

Anna solia parlar molt del seu Déu. Tenia fills, però no tenia diners per a la seva educació. A banda d'escriure un llibre, va muntar una botiga a casa amb els diners d'un amic.

Finalment, per cuidar els seus fills, va deixar el seu marit i se'n va anar a una altra ciutat i va començar a treballar com a professora d'anglès en una acadèmia per nens i nenes. Es va convertir en una dona autònoma.

Ara té un fill a la policia.

Després de tanta opressió i tanta convulsió, avui és una dona d'èxit.

No obstant això, al meu país, Pakistan, les noies encara necessiten el consentiment dels pares per casar-se.

Gràcies per llegir la meva història.

.